

NEUREŠNIČENA PRIČAKOVANJA IN UPI

Robert Kennedy v Evropi in mir v Vietnamu

Obisk pri de Gaullu in Pavlu VI. - Papeževa poslanica Johnsonu - Pariz posreduje hanojska stališča Washingtonu - Etapa Roberta Kennedyja na poti do Bele hiše

NEW YORK, februarja. — Če ne drugače, je med francosko in ameriško atlantsko obalo ponovno vzpostavljen eden od porušeni mostov. Nekoč slabi odnosi med predsednikom ZDA Kennedyjem in francoskim predsednikom de Gaulleom ne obstajajo več kot taki med družinama Kennedy in de Gaulle. Do pomiritve je prišlo v Elizajski palači.

Godeček pa vendarle ni bil družinski, temveč državni. In to iz dveh razlogov, ker je bil v Robertu Kennedyju, ko je prišel na svet, vidijo brata bivšega predsednika, zamej pa se je vse, kar Robert Kennedy stori, najdenje povezano z njim, kar je dejstvo, da je sedanjí predsednik ZDA. Samo da je na to povezano treba gledati tako: kar koristi Kennedyju, škodi Johnsonu, in obratno.

Tedne je mednarodno nebo bilo prekriveno z vietnamskim vprašanjem. Najprej je prišla vest od druge strani, potem naslednje od druge, nakar so vsi začeli ugibati in govoriti o pogajanjih. Vse se je tako začelo navezovati na isto vietnamsko nit.

Zahvaljujoč se izredni sposobnosti, da se v pravem času vselej postavi na pravo mesto, je v vse to zaplaval tudi Robert Kennedy. Evropski navijači so skandirali: Bobby, Bobby... Bobby pa se je vrnil domov z ugotovitvijo, da je ugled ZDA v Evropi močno padel — zaradi vietnamske krize. Ost je bila napetost proti Johnsonu. O tej stvari se je razgovarjal tudi s papežem, le-ta pa je na Johnsona naslovil poslanico: «Dostojni moj, pozivi bili od vaše strani dobro sprejeti. Ali bi ne mogla sedanja prekinitev ognja nadaljevati po poti, ki jih vodila v stalni mir?»

Vendar sem prepričan,» je med drugim odgovoril Johnson, «da bi ne mogli od nas pričakovati zmanjšanja vojaških akcij, če bi ne storila tudi druga stran.» Kennedy je razumel, da je papeževa besedna puščica bila izrečena na ameriški račun.

Kennedy je obiskal tudi de Gaulleja. Razgovarjala sta se polnih 70 minut. Glavna vprašanja so se nanašala na pomiritev v Vietnamu. Kennedy je kot predsednik ZDA bil v slabih odnosih z de Gaulleom. Znano pa je, da se je pred svojo smrtjo začel učiti francoskega za odlično srečanje na tiri oči, kjer naj bi prišlo do razrešitve. Kasneje se je de Gaulle udeležil njegovega pogreba, znan pa je Robert obiskal Pariz. Sovetom gostitelj je ob tej priložnosti daroval razkošno opremo, ki jo je Kennedy obiskoval v Parizu. Poznavalci washingtonskih prilik ugotavljajo, da vse to ni ugodno odzvanjalo v Beli hiši, najmanj, razumljivo, pa vse ono, kar se nanaša na Vietnam. Hanoi je prešel v diplomatsko ofenzivo. Dosegel je dober uspeh in ameriški politiki položaj se je znašel v defenzivi. Na uradne teze Washingtona, da ni videti nobenih signalov, je prišla iz Pariza vest, da so francoski Kennedyju posredovali hanojska stališča o pripravljenosti za navezavo stikov z Washingtonom v treh fazah. V Washingtonu je to povzročilo novo jozo.

Robert se je, kot običajno, vrnil domov zmagoslavno. Premier de Gaulle, de Gaulle, papež, vsi so se razgovarjali se v Vietnamu. De Gaulle ni osamljen, njegova politika predstavlja široko krugo evropskega menja. Naslednjih tednov pa bo skritični za mir v Vietnamu.

Prav v trenutku, ko se je washingtonska diplomacija najbolj trudila, da ostane hladnokrvna in da nasproti strani prepusti, naj se sv. pripravevanje izpadi, se je svojimi srečanji in izjavami pojavil Kennedy. Ta srečanja in izjave pa so bolj v prid verodostojnosti verzij nasprotne strani, tem, kje se nahaja ključ za mir, kot pogajanja. Srd se je zrušil

Prečrčarjanjem so v dolinski cerkvi, pri popravljanju tlaka, odkrili več grobnic z okostji več desetih oseb. Grobnice so bile znane, nihče pa ni vedel, da je bilo v njih pokopanih toliko ljudi. Na gornji sliki odkopavanje kosti v eni izmed grobnic, na spodnji pa vidimo domačine, ko si ogledujejo grobnice.

J. VRHOVEC

V MADRIDU ODKRILI DVA ROKOPISA

Leonardo da Vinci še vedno preseneča

Da gre za avtentična dela, potrjuje strokovnjak V. Reti

BOSTON, 14. — Neki profesor z univerze v Massachusettsu je v neki španski biblioteki odkril dva rokopisa, ki so ju znanj iskali že poltisočletje in ki izhajata izpod peresa Leonarda da Vincija. Rokopisa obsegata nad 700 strani in sta opremljena z nad dvesto ilustracijami. Snov, ki jo veliki italijanski znanstvenik v teh dveh rokopisih obravnava, se nanaša na aeronavtiko, arhitekturo in mehaniko. Po mnenju strokovnjakov so nekatere ilustracije, ki jih zasledimo v teh dveh rokopisih, med najboljšimi deli, ki jih je napisal Leonardo da Vinci.

O tem odkritju so sporočili z univerze v Massachusettsu in ga je treba pripisati v glavnem dr. Julesu Piccusu, ki že 40 let poučuje na tej univerzi tudi španski jezik in špansko slovnost. Pa ga gre resnično za izvirno delo Leonarda da Vincija, je svoje strokovno mnenje dal dr. Vladislav Reti, profesor na univerzi v Los Angelesu, ki je hkrati znan strokovnjak za Leonarda da Vincija in njegova dela.

Odgovorni krogi univerze v Massachusettsu sporočajo, da so rokopise dobili v madridski državni biblioteki, kjer so rokopisa hranili. Hkrati so od madridske bibliotek dobili tudi izključno pravico za publikacijo tega dela. Dr. Piccus, ki je profesor romanjskih jezikov na univerzi v Massachusettsu, in prof. Reti bosta poskrbela za sestavo posebne študije o tej knjigi in delo, ki bo v zvezi s tem izšlo, bo nosilo naslov «Madridski kodeksi o Leonardu da Vinciju». Preden bo to delo izšlo pa bosta potrebni dve leti dela in priprave.

Že dolgo se je vedelo, da obstajata dva rokopisa, ki sta bila izročena madridski državni biblioteki okoli leta 1600. Toda rokopisa sta izginila nekaj pred letom 1800. Kam sta rokopisa izginila in kje se nahajata, ni vedel nihče, oboje ni hotel nihče povedati. Vedelo se je le, da je rokopišev ne najdemo tam, kjer bi po katalogu bibliotek morala biti. Prof. Piccus pa je prišel v Madrid z namenom, da v tamkajšnji državni biblioteki najde in prouči nekatere rokopiše srednjeveške španske poezije. Hkrati pa sta ga zanimala tudi da Vincijeva rokopiša, ki sta baje izginila. Prof. Piccus se je odločil loči iskanja teh dragocenih dokumentov in neki funkcionar madridske bibliotek ga je v tem tudi podprl, ker ga je prepričal, da sta rokopiša še vedno tu. Zato se je lotil podrobne iskanja in pregledal na tisoče in tisoče dokumentov.

Po petnajstih mesecih iskanja, so bili njegovi napor kronani s uspehom: odkril je kartotečni kartonček bibliotek, na katerem je bila zabeležena le neka številka. Dr. Piccus je od vodstva bibliotek zahteval, naj mu dajo knjigo, ki ustreza kartončku, oboje nosi številki. In tedaj so mu prinesli dva rokopiša, o katerih je govoril.

Pred dvema tednoma je rokopiša pregledal prof. Vladislav Reti, ki je ugotovil, da sta rokopiša izvirna. Prof. Piccus je v zvezi s tem odkritjem izjavil novinarjem sledeče: «Lahko bi rekli, da sem pri tem imel srečo. Ni sem izrecno iskal rokopiša, pač pa sem vedel, da morata rokopiša biti tu, med približno 30.000 rokopisi, kolikor jih ima madridska državna biblioteka».

Leonardo da Vinci, kakor zatrjuje prof. Reti, je rokopiša, o katerih je govoril, napisal v letih 1491 in 1505. Strani tako imenovane madridske kodeksa vsebujejo risbe mehaničnih orodij, katerih odkritje se časovno postavlja v mnogo poznejšo dobo in se doslej niso pripisovali Leonardu. Med temi odkritji je na primer tudi tako imenovani «veržini prenos» to se pravi prenos, kakršnega nam najbolj preprosto ponazorjuje veriga, ki povezuje pedalsko kolo in ročno t. j. zadnje kolo na biciklu.

DVE «ZANIMIVI» IZ ZAHODNE NEMČIJE

Nacistični zločinec ima arteriosklerozo

BONN, 14. — Kakšne vse izgovore ne najdemo v Zahodni Nemčiji, da bi oprostili nacističnim zločincem. Do leta 1960 se je bivši esesovski general Wilhelm Koppe kril pod tujim imenom in kot Lohmann sredi Bonna vodil tovarno čokolade. Ker je znano, da esesovski generali ni moglo biti toliko, da bi jih ne poznali, se kaj čudno zdi, da je mogel Koppe kar polnih 15 let normalno kot tovarnar živeti v sami prestolnici dežele, ne da bi ga bil kdo spoznal. Toda v Zahodni Nemčiji je možno tudi to.

In vendar je pred leti, nekdo nacističnega zločince spoznal in ga prijavil. Zato ga leta 1960 aretirali in dve leti je prebil v preiskovalnem zaporu. Ko pa je polno 50.000 mark jamiščine, so ga izpustili na časno svobodo.

Ker sedaj niso našli odgovora izgovora, da bi ga ne tirali pred sodišče, so odkrili to, da mož trpi za močno arteriosklerozo. Zato mu ne bodo sodili, pa čeprav ima na vesti smrt 145 tisoč Judov iz taborišča v Kulmhofu, 158.000 umrlih bolnih ljudi in prvih 390.000 Poljakov.

Podpredsednik bolgarskega odbora za kulturne stike prof. Stefan Stančev pa je v zvezi s tem v Parizu izjavil, da je zahodnonemška televizija požig Reichstaga in proces, ki je temu sledil, povsem potrjuje, da bi rehabilitirala nacistične s pomočjo nekakšnega «zgodovinskega prikaza» dogodka. Prof. Stefan Stančev je v zvezi s tem dodal:

«Zahodnonemška televizija ni hotela proučiti preiskav in raziskav, ki so jih izvedli Bolgari o sodni obravnavi v zvezi s požigom Reichstaga in televizijski film, o katerem je govorila, skuša prikazati gledalcem, da požig Reichstaga ni bil le navadna nacistična provokacija. Georgi Dimitrov je to nacistično izzivanje razgledal že na samem procesu».

Prof. Stančev je tudi poudaril dejstvo, da «film opušča vsak namig na borbo, ki jo je Georgi Dimitrov vodil proti nacizmu na samem procesu in prikazuje njegovo osebnost v povsem potrjenju ljudi. Z druge strani pa posveča veliko pozornost nacistični propagandi».

Bonska TV potvarja zgodovino

BONN, 14. — Zahodnonemški državni tožilec Ludwig Martin je odbil zahtevo bolgarskega državljanja Blagoja Popova, ki je zahteval, naj bi zaplenili TV-film, ki so ga izdelali v Zahodni Nemčiji in ki obravnava proces zaradi požiga Reichstada, torej slovit proces, ki so ga uporabili nacisti leta 1933, prvenstveno proti revolucionarju Georgiju Dimitrovu.

Blagoje Popov je zadnja oseba izmed tistih, ki jim je tedaj sodelo nacistično sodišče. Državni tožilec je v odgovoru na zahtevo prizadelega Bolgara izjavil, da nima pravnega sredstva, s katerim bi mogel preprečiti filmanje tega televizijskega filma.

Picasso ne obišče Španije

PARIZ, 14. — Sinoci se je zaključila velika retrospektivna razstava Picassovih del, ki so jo organizirali v dveh palačah in sicer v «Grand Palaisu» in v «Petit Palaisu» ob 80-letnici velikega slikarja, ki je po rodu iz Andaluzije, ki pa je od svojih mladih let živel v Franciji.

Razstavo so odprli 17. novembra in otvoritveni svečanosti je prisostvoval sam francoski minister za kulturo André Malraux. Razstava je doživela tolikšen uspeh, kakršnega niso pričakovali niti sami organizatorji, saj jo je obiskalo nad 850 tisoč oseb, razen Picassa samega, ki ni hotel na razstavo. Na razstavi so prikazali veliko število njegovih del, ki so jih zbrali z vseh koncev sveta iz raznih muzejev in zasebnih zbirk.

Vtem ko so zadnji obiskovalci prihajali v razstavne sale, je veliki slikar španskega porekla odločno demantiral trditve nekega španskega lista, češ da bo Picasso v kratkem obiskal svojo domovino Španijo.

«Tisti, ki so sporočili to vest — je rekel — so navadni sleparji. Razlogi, zakaj pa prihodu Francija na oblast, nisem več obiskal domovine, so več kot znani. Vsa ta vest, ki bi bila v nasprotju s tem, kar sem povedal, se mora smatrati kot navadna laž».

Prav v trenutku, ko se je washingtonska diplomacija najbolj trudila, da ostane hladnokrvna in da nasproti strani prepusti, naj se sv. pripravevanje izpadi, se je svojimi srečanji in izjavami pojavil Kennedy. Ta srečanja in izjave pa so bolj v prid verodostojnosti verzij nasprotne strani, tem, kje se nahaja ključ za mir, kot pogajanja. Srd se je zrušil

HOROSKOP

OVEN (od 21. do 20.4.) Da bi mogli dokončno sestaviti svoj delni program, se boste morali obrniti na strokovnjake. Dragi osebni ne morete dati več, kot ste že dali.

BIK (od 21.4. do 20.5.) Ostanite nevarno, zakaj neko resno in nestransko vprašanje se bo rešilo sva od sebe. Kratkotrajna moralna razna.

DVOJKA (od 21.5. do 21.6.) Čim prej napravite obračun svojih izdatkov. Podprite nekoga prijatelja v nesreči.

RAK (od 22.6. do 22.7.) Dan je primeren, da končno že zaključite sva začeto delo. Ne zapravljajte časa s tem, da se borite proti nekim namršilnim sovražnikom.

LEV (od 23.7. do 22.8.) Zelo primerno bi bilo, da bi se srečali z nekaterimi vplivnimi osebami. Prav dobro splošno razpoloženje.

DEVICA (od 23.8. do 22.9.) V nečem razgovoru si boste zagotovili pomemben gospodarski uspeh. Še bolj okrepite svoje odnose z ljubljeno osebo.

TEHNIKA (od 23.9. do 22.10.)

Radio Trst A

7.15, 8.15, 13.15, 14.15, 20.15 — Poročila - 7.00 Koledar - 7.30 Jutrja glasba - 11.40 Radio za žele - 12.00 Glasovi in slogi - 12.10 Pomenek s poslušalkami - 12.25 Za vsakogar nekaj - 13.30 Glasba iz filmov - 17.00 Orkester Casamassima - 17.25 Radio za žele - 17.45 Nekaj jazza - 18.00 Ne vse, toda o vsem - 18.15 Umetnost in prireditev - 18.30 Glasbeni kvartet iz Iowe - 19.00 Kitarista Sabicas in Escudero - 19.10 Higiene in zdravje - 19.25 Moški zbor «Valentin Vodnik» iz Doline - 19.45 Ciganski orkester - 20.00 Sport - 20.35 Simfonični koncert - v odmoru (približno ob 21.25) Knjižne novosti - 22.00 Solisti lahke glasbe - 22.45 Sentimentalne pesmi.

12.05 Luttazzijski motivi - 12.25 Tretja stran - 13.40 Straussova opereta «Kavalir z rož», 1. dejanje - 14.50 Pachiorijevi solisti.

Koper

6.30, 7.30, 12.30, 13.30, 14.30, 15.30, 19.15 — Poročila - 7.15 Jutrja glasba - 8.00 Prenos RL - 10.15 Poje Nino Robić - 10.35 Glasbeni spored - 11.00 Orkester Hunter - 11.30 Današnji pevci - 11.45 Glasbeni zmenek - 12.00 in 13.00 Glasba po željah - 13.40 Mešani zbor iz Barkovej - 14.00 Glasbeni vrtljak - 15.00 Baletni odlomki - 15.45 Od Soče do Drave - 16.20 Otroški kotiček - 16.45 Operna glasba - 17.40 Plesna glasba - 18.00 in 19.30 Prenos RL - 19.00 Orkester Craft - 22.15 Trobenta Candoli - 22.35 Trije Paganinijevi Capricci.

Nacionalni program

7.00, 8.00, 13.00, 15.00, 20.00 — Poročila - 8.30 Pevci lahke glasbe - 9.07 Lerner, Behlin, Lehar it. - 10.30 Radijska sola - 11.00 Triptih - 11.30 Operna antologija: Mozart, Verdi, Wagner - 13.33 Nepozabni soneti - 14.40 Pesmi s festivala v Sanremu - 16.00 Program za najmlajše - 16.30 Simf. glasba - 17.15 Rimski srečanja - 17.45 Književnost in umetnost - 18.15 Glasba za mladino - 19.30 Luna park - 20.20 Rossinijeva opera «Wilhelm Tell».

II. program

7.30, 8.30, 13.30, 14.30, 19.30 — Poročila - 8.45 Orkester - 9.40 Glasbeni album - 10.00 Jazz - 10.15 Pet celin - 11.42 Pesmi desetletja - 13.00 Vaš prijatelj Rascel - 14.00 Juke box - 14.45 Plošče - 15.00 Izbrani motivi - 15.15 Sopranista M. K. Olivares - 15.35 Brahmovske variacije - 16.00 Mednarodna lahka glasba - 16.38 Najnovejša plošče - 17.06 Pesmi s festivala v Sanremu - 17.35 Orkester - 18.35 Enotni razred - 20.20 «Columba bum» - 21.00 Znanstvena oddaja - 21.10 Nekaj o Kitajski - 21.40 Ritmična in simfonična glasba.

III. program

18.30 Lahka glasba - 18.45 Kulturni pregled - 19.15 Honegger, Prokofjev in Bartok - 20.30 Mozartove variacije za klavir - 21.00 Rojstvo nove meščanske morale v gledališču - 23.00 Revija revij.

Slovenija

6.00, 8.00, 10.00, 13.00, 15.00, 19.30 — Poročila - 8.05 Glasbena matineja - 8.55 Pravilnice in zgodbe - 9.10 Lepe melodije - 9.45 B. Čopić-K. Čipci: Jezeva hišica -

OB ZALIVU ŠTEV. 4

«Katehetov katekizem»

III.

Naj opozorimo naše čitatelje, da nosi ta že predloži sestavek naslov «Ob Zalivu štev. 4». Zato smo tudi povedali, kje so doslej Pahorjeve glose naletele na odmev in če smo omenili propagatorja neodvisne slovenske države in s tem poskusnega razbijanja jugoslovanske socialistične države, nikakor nismo hoteli Borisu Pahorju očitati kakšnih takih razbijalnih namenov. Saj so tudi jugoslovanski oporoti stalizmu toliki antikomunisti in antisocialisti hvallili, tako da so stalizmi in kominformisti prav to hvalo poskušali izkoristiti. Vendar pa smo se pri prici spomnili prav vsega tistega zaganjanja v našo matično državo in njene voditelje, ki je prihajalo bodisi iz edzejevskega tabora pred letom 1948, bodisi iz kominformistov, ki se mu je po tistem letu pridružil, da o klerikalnem niti ne govorimo, spomnili smo se namreč vsega tega, ko smo brali naslednje Pahorjeve stavke:

«Zato se slovenski človek ne čuti prevaran, ker se je po vojski znašel v socializmu, ampak ker se je socializem razodel v taki obliki... In kar se tiče narodne biti je Komunistična partija, hoti ali nehoti »prevarila ljudske množice«, če naj rabim Kardeljev izraz. Mogoče se tolaži, da ni res. Mogoče upa, da bo v prihodnosti razvoj drugačen. Ne vem. Zavedam se samo, da stanje, kakršno je danes (1965), ni izpolnilo vere žrtve in krvi, ki je stekla ob zidovih celjskih in mariborskih zaporov pa po vseh zgodovinskih do kraške gmlaje in do vsega pepela v tržaškem krematoriju... Pri tem seveda ne gre za zahtevo po poudarjanju nacionalistične težnje; ta bila v današnjem svetu anahronistična. Gre za poudarek na zdravi in odkriti narodni zavesti, ki je Komunistična partija Slovenije kot celoti ni dala in je ne daje. In zares otroci je, če Socialistična zveza slovenskega ljudstva Slovenije slovensko priporoča, naj slovenska javnost skbi za svoj jezik, ko pa se noben voditelj odločno ne zavzame za to, da bi slovenski narod dihal kot živ organizem».

Ob tem smo se spomnili, da pravzaprav Pahor v svoji reviji ni napisal nič izvirnega, kar ne bi bralci že v njeni prejšnji številki, kjer je enkrat omenil predsednik SKUD «Misel in delo» takole »življenja smo se spet veselili kot otroci polni vere v novega človeka, ki naj bi izšel iz apokaliptičnega kaosa, v katerega je bil svet vržen. Tega novega človeka še danes iščemo zama. Ni ga, zanj so nas enostavno ogoljufali... Socialistični misel, katero so sprejeli in se zanj borile vse skupine slavne Osvobodilne fronte dole, v petindvajsetih letih, ni pokazala v tem pogledu pričakovanega sadu in to je tudi najhujša postavka naše povojne bilance» itd.

Ne glede na vse odgovore Pahorju se niti ob prejšnji številki Zaliva in se nam tudi sedaj ne zdi potrebno na takšne in po taki preteklosti dišeče napade odgovarjati in posegati nazaj v tiste idilne čase, saj so dogodki in zadnjem desetletju in pol povedali dovolj zgornjo, kakšno veljavo so imeli in imajo taki razpadi. Povedali so vsemu svetu razen Kitajcem in Albancem, da je imel ravno Edvard Kardelj, ki je postal za Borisa Pahorja «katehet», pri tem precej zasluge, menda ni treba nikomur dokazovati. Pa saj naši ljudje lahko sami presojaajo in iz dneva v dan vidijo, kaj se v matični deželi dogaja: meja je z njo prav zares dovolj odprta.

Ni nam do polemike s Pahorjevimi glosami za vsako ceno. Toda že zaradi tistih, ki Kardeljeve knjige — tistega «katehetovega katekizma» — niso brali, naj navedemo, kaj pravi n.p.r. o ilirizmu. V dveh izmed osmih stavkov, ki jih Pahor iz tega katekizma citira, pravi Kardelj: «Po dolgih obdobjih odvisnosti so Slovenci dobili svojo lastno državo, socialistično ljudsko republiko v okviru jugoslovanske federacije. S tem je realizirana davna zgodovinska težnja najbolj progresivnih sil slovenskega naroda. Uresničena je tako, kakor jo je formuliral že Ivan Cankar na pragu prve svetovne vojne...» — Pahor pa se je nad tem stavkom razjezil in vzdihnil: «Ne, ni res, Cankar kot nekompromisni človek in pisatelj ni bil za zgolj formalne rešitve, na noben način pa ni bil za ilirizem, tudi za takega ne, ki bi bil kakor današnji, socialistično pobarvan».

Da ne bi kdo mislil, da je Kardelj morda «socialistično pobarvan» ilirec, naj navedemo tisto, kar je o ilirizmu napisal v «Razvoju»: «Ilirizem je na slovenskih tleh izrazila ideologija nerazvite buržoazije in med demokracijo ter reakcijo omahujočega nacionalističnega malomeščanstva. Ni zato naključje, da je imel tudi med duhovščino zelo močne pozicije... Potemtakem ilirizem na Slovenskem ni mogel postati ljudsko gibanje, prvič, ker je bil nedemokracičen, drugič, ker je nosil hrvaško hegemonijo in negacijo samobitnosti slovenskega naroda, in tretjič, ker je bil bolj ali manj pasiven ali celo sovražno razpoložen zlasti nasproti težnjam kmečkega ljudstva, da se osvobodi feudalnih bremen... V slovenskih deželah so bili opora ilirizma večji del malomeščanski inteligenti, ki se niso mogli priključiti demokraciji smeri in ki se — kakor vraz in drugi — nikdar niso mogli dvigniti više od oportunistične malomeščanske liberalistične fraze» (Str. 198 in 199).

Pozneje navaja Kardelj tudi Cankarja, ki je zapisal:

«...Ako pride kdaj do političnega združenja jugoslovanskih narodov — in ne samo moja vrsta želja je, temveč tudi moja vrsta pravičarje — da tega združenja res pride — tedaj se to ne more izvesti drugače, kakor da se združijo enakovredni in enakovredni narodi».

Zato Kardelj upravičeno ugotavlja:

«V tem razdobju je Ivan Cankar globlje in pravilneje dodelil bistvo slovenskega vprašanja kakor kdoli koli med slovenskimi političnimi voditelji. Razumel je, da bo mogel slovenski narod sprito nekakega imperialističnega pritiska obstati samo v tesni zvezi z ostalimi jugoslovanskimi narodi. Toda hkrati je odklanjal tako imenovano «integralno jugoslovanstvo», ker se je zavedal, da je taka ideologija lahko samo preteza za hegemonijo enega teh narodov nad ostalimi» (Str. 307).

Morda bo kdo mislil, da se je po vojni, do leta 1957, ko je izšla prva izdaja «katehetovega katekizma», Kardelj premislil. Zato naj povemo še tisto, kar je zapisal na strani LXV in LXVI predgovora:

«...Obenem pa moramo budno bedeti nad takimi revolucionarno-demokracičnimi pridobitvami naše revolucije kot so enakovrednost narodov Jugoslavije in federativno ureditve njihovih medsebojnih odnosov, ki jim zagotavljajo samoodlobo in vsestranski kulturni ter gospodarski razvoj. Tu je osnova enotnosti narodov Jugoslavije in vizdrave socialistične jugoslovanske zavesti. Vsako ozko nacionalistično in birokratsko centralistično oziroma «iliristično» obravnavanje jugoslovanstva pa se mora negativno izraziti na procesu zblizevanja med narodi Jugoslavije in na razvoju socialističnih odnosov v Jugoslaviji».

Ko Pahor očita Kardelju, da meša «dva pojma, nacionalizem — in pa nacionalno zavest», in dodaja, da je Kardeljevo «teoretičiranje res megljeno» in «apostolske» in se pri tem zaganja v Kardeljev stavek o «nacionalizmu kot reakcionarni sili...», bi bilo prav, če bi bil citiral tudi tisti stavek, ki ga je Kardelj zapisal tik pred tem: «Nacionalizem je v naših pogojih eden tistih reakcionarnih idejnih faktorjev, ki vlečejo nazaj. Zapiroja socializmo o perspektivo, zavirajo formiranje socialistične zavesti in hromijo tisto praktično socialistično ustvarjalno aktivnost, ki ne deluje od danes do jutri, marveč zagotavlja trajne rezultate za celo določeno zgodovinsko dobo. Ko ta? je nacionalizem reakcionarna sili, ki bi lahko spodbudila mnoge rezultate narodnoosvobodilne vojne in revolucije.» Itd.

Ne samo to, Kardelj pravi, ko omenja tiste tri škodljive faktorje (idejni in politični ostanki klasičnega buržoaznega nacionalizma, birokratski centralizem in razlike v gospodarski razvitosti posameznih delov Jugoslavije), da bi prav bi rokratski centralizem — in s tem seveda «iliristično» obravnavanje jugoslovanstva — «v mnogo večji meri kot je nacionalizem deformiral odnose med narodi, spodbudil demokracične pridobitve, ki jih je na tem področju dala naša socialistična revolucija, in s tem povzročil nova nasprotja, ki bi usodno vplivala na razvoj socialističnih odnosov v naši deželi sploh».

Prav lani se je pokazalo, kako nevarno so bile take tendence birokratskega centralizma in nobena

tajnost ni, da je bil prav Kardelj na čelu zmagovite borbe proti njim. Pa kaj bi nadaljevali s citati: vnovič ni priporočeno zlasti mladini, naj dobro prouči ta «katehetov katekizem».

Ne moremo niti mimo Pahorjeve stavka: «Ponavljam, da sem za laično družbo, a če se bom v stiski moral odločiti za to, kar bo za narodno skupnost koristnejše, potem bom rekel: Prav, rajši naj krščanstvo rešuje narodnost, kakor da je ne rešuje nihče.» In ker Pahor pri tem omenja Kocbeka in njegovo zamisel o medsebojnem vplivanju in skupni rasti marksizma in krščanstva, smo se spomnili na tisto, kar je o nekaterih predstavnikih krščanstva na Slovenskem zapisal v svojem dnevniku prav Kocbek 19. junija leta 1943 in objavil v «Perspektivi» štev. 25 pred štiri ali petimi leti in kar smo nekoč že ponatili v našem dnevniku. Takole je zapisal v tistih slavnih junjskih dnevih med vojno:

«Duhovniki na Slovenskem me danes mnogo bolj skrbijo kakor vernerne močije. Že od nekdaj sem nemiren nad njihovim samozavestnim in oblastniškim obnašanjem. Vse, kar jih bo pridelalo v prihodnje, jih bo udarilo predvsem kot mogočnike, ne kot kristjane. Zato je prav, če jih tako prizadene. Za zdaj so še vedno stari, ki od vojne najmanj trpi in ne stori nič velikega. Kar naprej vstajajo ob določeni uri in legajo v določeni uri, kar naprej opravljajo obrede kot kakšna uradnika opravila, molijo brevir in igrajo tarok, brez evanجيلskega nemira, brez človeških pretresov, brez zgodovinskih slutenj, brez strahu boja. Svet se je zamažal v tej hiši, nesreča za nesrečo se ruši na človeštvo, totalna vojna je zajela narod, razdejaje gre skozi vsa, skorzi družine, skorzi človeka, smaga, duhovnik pa ostaja rimega, hladen, pošteno neprizadet. Kar naprej živi v slepih, da si je človeštvo zaslužio nesrečo, da ga je prav on brez uspeha opozarjal najo, da so imeli duhovniki vedno prav, da imajo zdaj prav in da bodo po vojni spet imeli prav. Vselej resnic so se enkrat za vselej oprijeli kot obrazcev zunanjega znanja in notranjega pomirjevanja, vse negotovost in neznanje in vznemirljivo so prelesli v dogme in sisteme, nad njimi so se razvili v modrijane, do človeka nezaupljive učitelje in oblastnike, ki ne trpijo ugovorov. Vse živo in enkratno in rodovito je izgnilo in univerzalno in konservativni statiki, duhovnik je postal najodbojnejši gospod na Slovenskem, tja je začel igrati z igralci tega sveta in uporabljati sredstva zemeljske oblasti. Zato sluti v osvobodilnem uporu upor zoper vse preživele oblasti in se nagnosko boji za svojo duhovno dložnost in moralno lenost.» («Perspektive» št. 25, I. III. 1962-63, str. 449.)

Lahko bi dodali še tisto, kar je nato istega leta 31. julija zapisal o tem, kako je «odkril krščansko nemoč»: «Ne samo svojo osebno neobglenost, temveč krščanstva kot religije v sodobnem svetu». Pa naj bo dovolj, saj iz dneva v dan pišemo in vidimo, kako se krščanstvo briga za slovenstvo na pr. med beneškimi Slovenci, kako ravna s njimi ne samo krščanska demokracija, temveč tudi katoliški nadškoj. Pa kaj bi nadaljevali, saj vso to tragično zalevo znajo vsi tisti čitatelji že stokrat na pamet. Dodamo naj le še zadnjo hajko glasila tržaškega nadškofa proti čistost navadnemu večanju obmeje ga in drugega prometa z našo matično državo. Ko to pišemo in moramo s takimi morebitnimi krščanskimi reševalci slovenstva po lemitizirati ter hkrati odgovarjati tudi Pahorju, naj povemo, da se v takem položaju — če naj rabi Pahorjeve izjave — čutimo prav zares «ujeti in nepotešeni». Pri tem p. nam prihaja na misel, kako lepo bi bilo, če bi Pahor — morda pa bo! — objavil v svoji reviji take glose, da bi imele na ljubljanski univerzi — in ne samo v Tribuni — takšen odmev, da bi ljubljanski študenti, začeli jasno in glasno protestirati proti raznarodovanju v Beneški Sloveniji. Bo? «Ne vem», bi morda dejal Boris Pahor.

S svoje strani pa sprito otipljivih dogodkov vemo, da je vedno bolj odprta pot za uresničenje načela, ki je zapisano ob koncu programa Zveze komunistov Jugoslavije:

«Nič, kar je bilo ustvarjenega, nam ne sme biti tako sveto, da bi ne moglo biti prešeženo in da se ne bi umaknilo tistemu, kar je še bolj napredno, še bolj svobodno, še bolj človeško».

Ena izmed ovir za izvajanje tega načela pa so tudi marksateri predstavnikih krščanstva in ne samo tistega ki mu pravijo demokracično, temveč predvsem njegovi pokrovitelji. Trenutno se vsi skupaj trudijo, da bi na primer zavrli gospodarsko in družbeno reformo v naši matični državi in dokazali, kako je tudi ta «jugoslovanski socializem» utopija. Kakor naj torej alternativa teh pride v poštev za kakršno koli reševanje kakršnih koli koristi slovenskega naroda in narodov Jugoslavije.

Seveda pa ni verjetno, da bi mogli z nepotrebno hito po teh «evropskih cestah» lažje doseči kaj bolj naprednega, bolj svobodnega in bolj človeškega.

S. R.

